

Páholy - Szegényekkel kampányolnak

2014 március 06. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ezt hol hallottad, Parti Nagy? Ki mondta, hogy megállhatunk, hogy mindenki egyaránt vehet a b?ség kosarából? Miféle hamis próféta vagy te? Ki küldött?

Hónapok óta egy abszurd jelenet borzolja idegeimet. Milliárdosok állnak a kép középpontjában, olyanok, akik

politikai kapcsolataikat kihasználva közpénzből nyúltak le a közvagyont, amiből aztán rettenetesen meggazdagodtak a társadalom kárára, és mindegyik könnyezve beszél. Egyikük épp vörösre dörgöli a szemét, egy másik mocskos zsebkendőbe fújja sebesre dörzsölt orrát. És nem szakad rájuk a plafon, nem nyílik meg alattuk a föld. Még akkor sem, amikor éhségmenetre indulnak, kigúnyolva a tényleg szűkséget szenvedőket. Sőt, követőik akadnak.

„Egyre sötétebb és jövőjét veszített országban élünk, ahol a rezsiharcosok egy maroknyi csoportja a Kánaánt hazudja maga köré – hazudja Parti Nagy Lajos az egyik televízióban, – nem látja, hogy a politikának a túlsúlya a társadalomban, a magánéletben megváltoztatható lenne. De hát a többség nem is tud törődni mindezzel, mert üres a hasa.” És vigyorog jóllakottan, épp csak nem böffent hozzá. Rettenetesen szomorú ez, amikor egy író veszíti el szavai fölött a kontrollt, és ismertségét, tehetségét úgy állítja egy család pártpolitikai kampány szolgálatába, hogy miközben hazugságait cáfolhatatlan igazságnak, szolgálatát független művészetként állítja be, az egészet letagadja, mondván: csak reflektál az őt körülölelő valóságra. Már hogyan lenne helye az aktuálpolitikának akár a színházban is, vallotta a politizáló teátrumokról kibontakozó vitában, csak legyen művészi hiteles az odamondogatás. „Akinak ez kampányolás, az vagy nettó idióta (milyen a bruttó idióta? - Páholy), vagy vadul kampányol.”

Nincs akkor gond egy szál se, kesztyűt fel, lássuk a hitelességet! Azzal nem tudunk mit kezdeni, hogy írónk egyre rosszabbul lát, és elveszítette a jövőjét. Nem kellene persze rossz közérzetét szétterítenie, ráolvasótechnikájával mindenkiben hasonlót gerjesztenie, de nézzük el neki, egyszer talán megtalálja ismét művészi talentumát, és mást is tud majd, mint eldalolni saját fájdalomát, vagy legalább nem annak fog örülni, hogy nekünk sem fenéig tejfel. No de azt, hogy „rezsiharcosok maroknyi csoportja” ne mondja olyan ember, aki szerint „döbbenetes a szolidaritáshiány, fokozódik a tehetetlenség, és nem látja a pántlikás, virágos véget”! Vagy mének nagy reflexiója odáig már nem terjed, hogy észrevegye azon csoport valódi nagyságát, amely nem átvágásnak, blöffnek tartja a rezsicsökkentést, hanem mondjuk napi tíz deka parizerrel többnek? Ahhoz már kevés benne az empátia, hogy ne bunkózza le őket, hanem próbálja megérteni a sárgacsekk-szindrómát? Ám ez a „Kánaánt hazudja maga köré”, már mindennek a teteje. Ezt hol hallottad, Parti Nagy? Ki mondta, hogy megállhatunk, hogy mindenki egyaránt vehet a bőség kosarából? Miféle hamis próféta vagy te? Ki küldött? Nem sajnálok olvasóidat, a nézőket, akik harsányan hahotáznak meséid felolvasásain, közben te meg őket röhögöd, mert átvágtad őket?

Higgadjunk le. Parti Nagy Lajos nem csinálna ilyet, mert jól tudja, a költő sose lódit. Azért érdekes, hogy nekünk mégis igazi művészek ars poeticái járnak folyamatosan a fejünkben, amikor keressük a magyarázatát annak, amit az álművészek maroknyi kampánycsapatának egyik élharcosaként művel. Hiszen gyaatra kis firkásként is tudunk annyit, hogy hazudni nem szabad. Ő viszont azt is mondta ugyanabban a műsorban, hogy a Szépírók Társasága nem kívánja felhasználni az állami pályázaton nyert másfél millió forintot, és nem is vesz részt az állami Holokauszt- emlékév programjaiban. Szerinte a Holokauszt- emlékévről kiderült, hogy csak a kormány kampánycéljait szolgálja, és a kormány elfogadhatatlan emlékezetpolitikában utazik. „Saját híveinek és a tőlük jobbra állóknak szól az is, amikor »zsidó honfitársainkat« emlegetnek, finoman leválasztva ezzel a zsidóságot a magyarság testéről. Miközben soha nem mondják azt például, hogy »sváb honfitársaink«.”

Ugyanúgy együttérzésnek hazudta tehát a balliberális ellenzéki összefogás érdekében folytatott kampányát, amire most éppen a holokauszt áldozatainak emlékét használta föl gyalázatos módon, mint fentebb a szegény sorsú, nélkülözö embereket iránti szolidaritás esetében. Közben azt hazudta, hogy a Holokauszt- emlékévről kiderült, csak a kormány kampánycéljait szolgálja. Holott ez nem kiderült, csak ő és elvtársai állítják. De a legszomorúbb, amikor az író kóros megfelelési vágya odáig hajszolja, hogy anyanyelvét is elfelejti. Mi, magyarok ugyanis honfitársainknak nevezzük a többi magyart. Nem kérdezzük, mi az. Lezsák Sándor mondta egy helyütt: „Istent, hazát, szerelmet nem kibeszélni, hanem élni kell.” A kettős szófajú zsidó népnévvel kifejezett minősítést, megkülönböztető jelző a jelzett szó fogalmi körét leszűkíti ugyan, most éppen azon honfitársaink, azon magyarok körére, akik zsidók (is), de semmiképpen nem választja le őket sem finoman, sem durván a magyarság testéről. Sőt, azt hangsúlyozza a legnagyobb szeretettel, hogy ők is honfik és társaink. Aki ebbe mást hall, az nettó idióta, vagy velejéig rosszindulatú, mondhatni gonosz! Már hogyan mondanánk, hogy sváb honfitársak, tót atyafiak, cigány testvérek. De ha a zsidó nem népnév, hanem egy világvallás elnevezése, akkor is hazudik Parti Nagy. Hiszen református, katolikus, unitárius honfitársainkat sem leválasztjuk testünkről, amikor megkülönböztetjük őket, hanem épp ellenkezőleg, magunkhoz öleljük őket, összeölelkezünk velük. Rendezni végre közös dolgainkat. Ha hagynák végre a vén, gonosz, hazug koboldok!

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lajkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló